

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-433/20-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda mr. sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupa odvjetnik u Zagrebu, protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, Zagreb, koju zastupa predsjednik vijeća uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Crikvenice, Ulica kralja Tomislava 85, koju zastupa radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 20. siječnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje dopunskog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/1725, urbroj: 376-05-3-20-27 od 4. studenog 2020.

II. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika od 4. studenog 2020., pod točkom I. izreke, utvrđuje se da je infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu Grada Crikvenice (nerazvrstane ceste poblize navedene u Potvrdi Primorsko-goranske županije od 28. rujna 2020., a koja je sastavni dio rješenja), na kojima ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta br. 95/2017 od 13. lipnja 2018. (dalje: Elaborat) i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI.

U točki II. III. I IV izreke se utvrđuje količina i vrsta EKI, a u točki V. izreke se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz navedenog rješenja, u skladu s podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji

Zemljišnoknjižnog odjela Crikvenica ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Crikvenica, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik).

Prema točki VI. izreke se utvrđuje da Grad Crikvenica ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz navedenog rješenja od 2. listopada 2017., a u točki VII. izreke se obvezuje da u roku od 8 dana od primitka tog rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz tog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostavi Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti (dalje: HAKOM) i Gradu Crikvenici.

Točkom VIII. izreke se obvezuje u roku od 10 dana od primitka rješenja platiti Gradu Petrinji naknadu za pravo puta iz tog rješenja za prvu godinu i dostaviti dokaz o uplati naknade, a svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

U točki IX. izreke se obvezuje Grad Crikvenica omogućiti ostvarivanje prava puta na nekretninama iz tog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu kojom traži poništenje rješenja tuženice (članak 22. stavak 2. točka 1. Zakona o upravnim sporovima).

Tužitelj u tužbi, u bitnom, navodi razloge zbog kojih osporeno rješenje smatra nezakonitim, odnosno zbog povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Prije svega ističe da je nadležnost HAKOM-a propisana odredbom članka 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) i da se ne može prenijeti na stranke u postupku što je HAKOM u osporenom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Pri tome se poziva na odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika koja propisuje da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Uz to se poziva i na odredbu članka 17. stavka 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09., dalje: ZUP)., Ukazujući na pobliže opisane povrede pravila upravnog postupka, pri čemu se tužitelj poziva i na pobliže navedene presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, predlaže da se usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženice u cijelosti.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe razloge zbog kojih tužbene navode smatra u cijelosti neosnovanima, a navodi i niz presuda Visokog upravnog suda u kojima je izraženo stajalište kojeg se u potpunosti pridržavala.

Također osporava da je na tužitelja prenio svoju nadležnost za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta, odnosno tvrdi da je u osporenom rješenju točno i precizno odredila parametre.

Dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da postoji obveza tužitelja da dostavi obračun godišnje naknade za pravo puta tuženiku i zainteresiranoj osobi na temelju parametara koji su utvrđeni u osporenom rješenju, a posebno se osvrće na zakonsku regulativu prava puta, uz zaključak da je riječ o zakonskom ograničenju prava vlasništva u korist infrastrukturnog operatora (tužitelja) i to ex lege na temelju ZEK-a, s time da je infrastrukturni operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine

naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine je obvezan infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta.

Tuženik u odgovoru na tužbu predlaže da se ista odbije kao neosnovana, podredno, odbaci zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za vođenje upravnog spora.

Zainteresirana osoba Grad Crikvenica u odgovoru na tužbu navodi da je netočna tvrdnja tužitelja da je tuženik prenio rješenjem svoju nadležnost na tužitelja, već je upravo postupio prema zahtjevu zainteresirane osobe i rješenje donio u skladu s odredbama ZEK-a i Pravilnika. Smatra da je tuženik donio zakonito i pravilno rješenje kojim je utvrdio infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu EKI-a te godišnju naknadu za pravo puta. Također, navodi da je u predmetnom slučaju naknada utvrđena na temelju svih prikupljenih podataka, čiju pravilnost je potvrdio i tužitelj, a konačno sam tužitelj je naveo da je na temelju tih podataka i izvršio obračun godišnje naknade za pravo puta u približe navedenom iznosu, koji je dostavio tuženiku. Dakle, iz navedenog proizlazi da su svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta utvrđeni odredbama Pravilnika.

Predlaže sudu da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Ocjenujući zakonitost osporenog rješenja tuženika Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke te izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženice (članak 33. stavak 2. Zakona o upravnim sporovima, „Narodne novine“ broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/17. i 29/17., dalje: ZUS).

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja u skladu s člankom 55. stavkom 3. ZUS-a, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje je tuženika doneseno je na zahtjev zainteresirane osobe Grada Crikvenice za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane kao i da se utvrdi visina naknade prava puta.

Odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Člankom 29. ZEK-a, u stavku 1. je propisano da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuju se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. tog članka, naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje, po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. tog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

Prema ocjeni ovog Suda, donošenjem rješenja kojim su određeni parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, nisu povrijeđena pravila o stvarnoj nadležnosti i nije sa tuženika prenesena nadležnost na tužitelja, koji je stranka u postupku. Stoga je neosnovan tužiteljev prigovor povrede odredbe članka 12. ZEK-a u vezi s člankom 17. stavkom 1. i 2. ZUP-a.

U provedenom postupku su za rješenje ove upravne stvari utvrđene odlučne činjenice koje među strankama nisu sporne, već je za tužitelja sporno može li tuženik utvrđivanje visine naknade za pravo puta prenijeti na tužitelja i je li time postupljeno protivno odredbama ZUP-a

o stvarnoj nadležnosti, već je suprotno stavu tužitelja, u okviru svoje zakonske ovlasti, izrekom osporenog rješenja pravilno riješena ova upravna stvar.

Naime, u izreci osporenog rješenja dani su jasni i određeni parametri za određivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmet ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio rješenja i jasnih odredbi članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika.

Prema navedenom članku Pravilnika visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koje se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI. Tužitelj, nesporno, raspolaže s podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI, za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat, koji je sam izradio. Elaborat je sastavni dio osporenog rješenja, a odredbe članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika daju formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Iz naprijed navedenog slijedi da osporeno rješenje sadrži, nesporno utvrđene nekretnine na kojima se nalazi EKI, a Elaborat, koji je sastavni dio rješenja, sadrži površine za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun dana u podzakonskom propisu.

Slijedom navedenog ocjena je ovog Suda da u ovoj upravnoj stvari, s obzirom na narav i vrstu odluke kojom se utvrđuje infrastrukturni operator i utvrđuje naknada za pravo puta za korištenje EKI na nekretninama kojima upravlja ili su u vlasništvu zainteresirane osobe, sadržaj izreke osporenog rješenja ima sve elemente na temelju kojih se može utvrditi visina naknade. Stoga osporeno rješenje nije protivno odredbi članka 98. stavka 3. ZUP-a o sadržaju izreke i dostatno određenom izrekom tog rješenja nije povrijeđena odredba članka 12. ZEK-a, a niti odredbe članka 17. stavaka 1. i 2. ZUP-a.

Uz sve navedeno se dodaje da je na sjednici svih sudaca ovog Suda održanoj 17. rujna 2019. donesen zaključak prema kojem u primjeni članaka 27. i 28. ZEK-a, HAKOM može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koji je sastavni dio rješenja.

Slijedom navedenog, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučiti kao u izreci presude i odbiti tužbeni zahtjev.

Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 20. siječnja 2021.

Predsjednica vijeća
mr. sc. Mirjana Juričić, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

Mirjana Nemčić